

Στεφάνη πλέκει,
καὶ τοιμπλέκει
ἡ ἄστὴν βαρύνει.

Θέσταις μεγάλαις,
μπὰμ μπουῦ, τρεχάλαις,
χοροί, σαντούρια.

Τάχα, τολιῆ,
νῆναι παληά;
νῆναι καινούρια;

Ὁραία κόρη,
ἔλα, προχώρει,
στάσου καρσί.

Μὲ λάλα χεῖλη
σ' ἐμᾶς ὠμίλει,
πὲς μας τίς εἶ;

**Ἔρχεται μὲν Δόξα καὶ παραμυθεῖ
ἔμπρὸς τὸν Περιεκέτο καὶ τὸν Φασου-**
[λῆ,

Δ. — Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ βγῆκ' ἀπὸ Παλάτια
καὶ Ἀνατολῆς καὶ Ἐυρώπης ἐδάμψασι τὰ μάτια.
Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ Δόξα, ποῦ γάνασσα μαραλὰ
μὲ τρόπαια πολλὰ.

Ἐγὼμαι Δόξα πάνυ
καὶ ὕμνος κανεῖς δὲν φθάνει
γιὰ νὰ μὲ τραγουδήσῃ
οὔ Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κανένας τροβαδούρος πρῶτος καὶ τελευταῖος
γιὰ μὲ δὲν βροῦσκει λέξι...
ἔμπρὸς μου ποῦ ν' ἀνθέξῃ
Πίνδαρος καὶ Τυρταῖος;

Κόσμος ἔμπρὸς μου τρέχει
καὶ ἔντρομος θεωρεῖ
τὰ τρομερά μου κάλλι.

Κι' ἐνὶ χορδαῖς ἀνέχη
μὴ λύρα δὲν μπορεῖ
ἀξίως νὰ μὲ ψάλῃ.

Τὸ κάλλος μου κυττάτε
καὶ κάνετε μετάνοια
ἔμπρὸς τὸν ἀρχαῖο βράχο.

Καὶ διόλου μὴ ῥωτάτε
τοῦτα μου τὰ στεφάνη
ἢ ποιαῖς καινάλαις τάχω.

Κάνετε τόπο τώρα
σ' ἐμένα τὴν Σιγήρα,
καὶ πάλι νὰ κτυπήσω
καὶ ἑλπίδες νὰ σκορπίσω
σὲ κατὶ παλαβούς,
ἀρρώστους καὶ στραβούς.

Βαρδατέ νὰ περάσω,
βαρδατέ νὰ διαβῶ,
καὶ δυνατὰ νὰ δρώσω
καὶ εἰς ὕψη ν' ἀνεβῶ.

Ἴσ' ἀπάνω τὸ κεφάλι...
εἰμαι Δόξα σας μεγάλη,
εἰμαι Δόξα περουνή,
Δόξα Νοεμβριανή.

Ἔσπασα πολλῶν κεφάλια, γάλασσ' πολλῶν φουλίαις
καὶ καθὼς τὴν Κλυταμνήστρα δεχθῶ χέρια ἑμῶν...
[μένω...
δλαις τῶν Ρωμηῶν ἢ δόξαις, καὶ ἡ καινούριαις καὶ...
[παληαῖς,
δὲν μποροῦν μαζὶ νὰ κάνουν ἄλλη μία σὰν καὶ ἐμένα

**Πρὸς τὴν Δόξαν εὐσταλῆς
τάδε λέγει Φασουλῆς.**

Φ. — Σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
σὲ γνωρίζω καὶ ἀπ' τὴν ὄψι,
ποῦ σὰν Λάμια μᾶς θεωρεῖ.

Ἀπὸ κόκαλα βγαλμένη
Ἠρακλάνηδον γερά,
χαῖρε χαῖρε, ξακουσμένη
καὶ πανόμνητη κυρά.

Ἐκεῖ μέσα, Μανταφιόρα,
κατοικοῦσες φλογερή,
καὶ ἑπερίμενες τὴν ὥρα
νάβγῃς ἔξω βροντερή,

Καρτερούσες ἐκεῖ πέρα
νὰ μᾶς γδάρῃς τὴν προβιά,
καὶ μὲς ἐσχιζαῖς φοβέρα
καὶ μᾶς πλάκωνε σλαβιά.

Στοῦ πυρός τὸν καταρράκτη
μὲ μιὰ ῥάμη περισσή